

En Veemodig
Klage = Sang
om den ynkkelige
Kegivehed, da
Husmanden Onders
Ondersen af
Sunde Sogn i Fybn
befandt den 4. August
om Natten at have
dræuet sig selv.

[Fronnelly.] 1780.

V box 33:980

- I.
Stat op af Syndens Leye,
O kiære Menneſke!
Dg lad dig en fordrene
Af Satans Friſtelse.
O! ſkælver, frygter, bæver,
For Satans Morder-Dolk;
Vi i en Verden lever,
Dpfylt med ſyndig Folk.
2. En Verden dybt nedſænket
I Laſters Hænge-Dynd;
En Verden ſlet forkrænket
Af Ondſkabs ſæle Synd;
En Verden fuld af Jammer,
Dg Angerter hver Dag.
O vee! her atter rammer
Saa ſkrækkefulde en Sag:
3. Al! kommer dog at høre
Derpaa med Agtsomhed,
Dg lad dit Hierte røre
Saa ſæl Begivenhed!

En

- En Får og Moder dræber
Her Tre Umyndige,
Dem ſammenbundne læber
Til Dodens Dval og Bæe.
4. Hvor er nu Faders Hierte,
Hvor er nu Moders Brøſt?
Som lindrer Afkomms Smerte,
Dg har i dem ſin Lyſt?
Her Moder kand forglemme
Sin egen Lives Frugt;
Her Får for Borne-Stemme
Har ſet ſit Hierte lukt.
5. Min Blud! vi maa forfærdes,
Naar vi betragter det,
Hvor Hierterne kand Hærdes
Af ſyndefuld Idrat;
En Fader, ja og Moder,
Af Blindhed og Bantroe,
Dprikker Trende Poder
Af deres Sovn og Roe,
6. Al! ſæle Nat at ſkue,
For diſſe Trende Smaae,
O! de vel maatte grue,
Naar Får og Møer de ſaae,
Med Hæftighed og Brede,
At tale dennem til;
Ja har et Keeb tilrede
Hvormed de binde vil:

7. Dem

- 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20
- 0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
7. Dem alle Tre tilhaabe,
 At føre demnem bort;
 De maat vel billig raabe:
 D! hvad har vi dog giort;
 Vel kand vi have syndet
 Mod Gud og Mennesker;
 Men hvo har Jer tilskyndet,
 At giøre dette her?
8. Ak, Fader! vi med Laare,
 Om Livet bede Jer!
 Lad Satan Jer en daare,
 Dræb en Jer Børn saa tiær!
 O Moder! vil I dræbe
 Dem I til Livet har?
 Til Døden dem henlæbe,
 Som før saa tiær Jer var?
9. Hvo kand med Ord udtrykke
 De arme Tændes Raab,
 Paa dette lange Stykke?
 Ney! deres Klynke-Laad,
 Vel ingen kand udsige;
 Men man formode kand,
 De alle Tre tillige
 Forældre raabte an.
10. Men følesløse Hierter,
 Fortryllet Får og Møer,
 En vortes af de Smertes,
 De i sin Agt henfoer;

Ja!

- Ja, Kebet, som de havde,
 De ogsaa stiaalet har.
 Paa Dndskabs Bey de travde,
 Dg hen til Døden far.
11. Det samme Keeb, de vare
 Dg selv ombundne med;
 Derpaa i Bandets Fare
 Sig samtlig styrtet ned.
 Om Morgen blev fundet,
 Tre Børn, samt Får og Møer,
 I eet Keeb sammenbundet.
 O uært Grumhed stoer!
12. Her fik en hastig Ende
 Fem Stæle paa engang
 I Nøds og Døds Glende
 Sig styrtet uden Trang.
 Dog om de Tre vi haabe,
 I sin Uskyldighed,
 De kunde Gud anraabe,
 Dg nød hans Salighed.
13. Men ak!—Forældre! Fædre!
 Hvad mon forlede dem,
 Sit Liv at saa vanhædre,
 Dg gaae i Grumhed frem?
 D! Bantroe, daarlig Brillen,
 Blindhed og Uforstand;
 En Gnist sig forestiller,
 Som største Ildebrand:

14. Den

14. Den ældste Datter haver
Beviiset sig utroe,
Det Stiaalne hun hengraver
Udi Forældres Boe;
Da det bekiendt var blevet,
De Straf forventet sig;
Dg dette har dem drevet
Til en Ugierning sig.
15. Her seer man Bantroes Kilde,
Dg Dvertroens Kraft,
Hvor Satan kand forvilde
Dem, han faaer i sin Magt.
For Verdens Skam de frygte,
Men ikke for Guds Dom;
Fra Skammen vil de flygte,
Men ikke vende om.
16. Fra deres onde Beye,
Dg falde GUD til Fod. —
D! dette overveye,
Dg gior i Tide Bod,
Mens Naaden er at vinde!
I Dag er Bedrings Tiid!
I Dag er GUD at finde!
Skynd dig med største Flid!
17. Forhal ey til i Morgen!
Den Sag for vigtig er,
Dg det er os forborgen,
Hvad som i Morgen skeer?

Thi

- Thi Fristelse og Farer
Ds følger paa hver Stie;
For Satans Fange-Snarer
Vi ingensteds er frie.
18. Her kand du, Læser! skue,
At af en liden Gnist
Opflamme kand en Lue,
Som brænder her og hist.
Derfor med godt Exempel
Omgaas dine Smaae,
At de som Vrens Tempel
I Dyd opvoxe maae.
19. Ak! lad dem ikke lære
Det, som er ondt, af dig!
Men lær dem GUD at ære,
Dg leve christelig!
Da de, som Dlie-Greene,
Kand staae omkring dit Bord;
Dg dig sand Fryd forleene,
Ia Gavn og Nytte stor.
20. Dg om de kand festtage
Af Ungdoms Uforstand,
Du kiærlig Omsorg drage,
At de forbædres kand.
Tugt dem, men dog med Naade,
Dg ey i Bitterhed;
Saa blir det dem til Baade,
Dg dig til Glæde med.

21.

